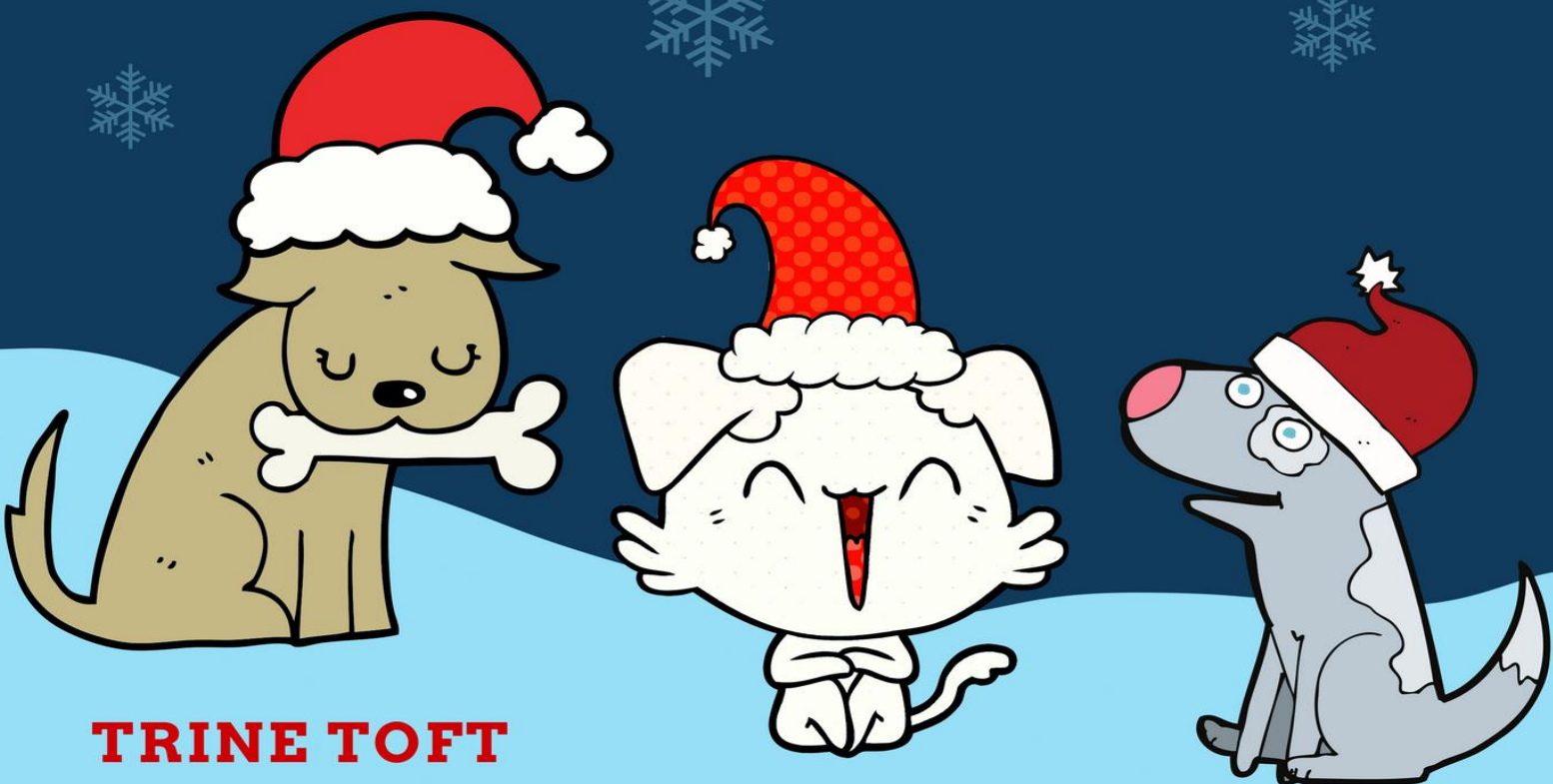

LÆSEPRØVE

MEDISTER- EKSPEDITIONEN

- ET JULEVENTYR I 24 AFSNIT

TRINE TOFT

MEDISTER-EKSPEDITIONEN

- ET JULEEVENTYR I 24 AFSNIT

PRETTY PAGE

Medister-ekspeditionen – et juleeventyr i 24 afsnit

2017 © Trine Toft og Pretty Page

Forfatter: Trine Toft

Forside: Canva, Ivan Toft Rasmussen og Trine Toft

Udgivet 2017

1.udgave, ISBN: 978-87-93515-26-0 (PDF) - LÆSEPRØVE

Udgivet af Pretty Page

Bemærk, at det ikke er tilladt at dele, kopiere, udlåne, publicere eller sælge denne bog til andre eller anvende den på anden måde, der måtte stride mod forfatterens ophavsret.

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner og virksomheder, der har indgået aftale med Copydan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

1. DECEMBER

Oppe i Grønland var det blevet mørketid. Der var ikke noget tidspunkt på dagen, hvor det blev helt lyst. Kun omkring middagstid kiggede et grynet tusmørke frem og gjorde det muligt at se udover landskabet. Og her var der hvidt. Isbjergene, der kælvende ud i Diskobugten var hvide, himlen, jorden, luften – alt var hvidt af is og sne.

I dette golde landskab gik den hylende vind gennem marv og ben og sendte kaskader af sne ned mod jorden, og kun, hvis man virkelig kiggede rigtig godt efter, kunne man se tre småbitte prikker, der bevægende sig hen over alt det hvide. Det var tre modige hunde, der kæmpede sig vej gennem stormen. Sneen piskede ned mod dem, stak dem i snuderne, og i vinden blandede sig en frygtelig tuden, som fik dem til at fare sammen af skræk. Men de kunne ikke give op, de var ude på en vigtig ekspedition.

King, som var lederen, var en meget lille hund, der dog havde en løves hjerte. Kækt og fornuftigt klædt på, med tophue, overtræksbukser og vandrestøvler, fortsatte King sin faste kurs mod nord, for han vidste nemlig godt, hvor nord var. I hans rygsæk lå sammen med et ordentligt lager af tørfisk også en schweizerkniv, der indeholdt både lommelygte og kompas. Engang imellem trak han kompasset frem for lige at tjekke, at de stadig gik i den rigtige retning.

Han var altid to skridt foran med Bobby lige efter – de havde bedt Snowball om ikke oftere at vise vej. Sammen trak de slæden med den hemmelige last, frem skulle de. Bobby, en stor og stærk, men ret dum bullterrier, havde boet længe i Grønland og derfor efterhånden vænnet sig til det iskolde klima. De tykke moonboots og den sorte strikhue hjalp ham med at holde varmen.

Snowball, en fiks og blond puddel, faldt næsten i ét med landskabet i sin hvide minkpels og tilhørende hue. Hun kom trippende til sidst i sine højhælede støvler, ikke specielt velegnede til is og sne. Med sin Gucci-taske på ryggen var hun noget af det smarteste, desværre var der bare ikke nogen til at se det. Under den smukke pelshue hang hun med ørerne, hvor var hun bare træt af alting. Hun havde troet, at denne tur ville bringe hende de eventyr, hun så længe havde sukket efter, og så havde der ikke engang været et eneste discotek i Diskobugten!

I det hele taget havde ekspeditionen indtil videre vist sig at være en barsk affære. Mange farer havde de mødt på deres vej, men de stod sammen om målet: at få to store trækasser bragt frem inden jul. Hvorhen og hvorfor vidste de ikke – kun at det var vigtigt.

Snowball, Bobby og King var havnet i Grønland ad helt forskellige veje. Snowball havde egentlig været på vej til Paris, men da hendes stedsans var utrolig dårlig, var hun i stedet drejet til venstre og var endt i Grønland. Den skønne Snowball søgte trøst i natklubberne, hvor hun slubrede champagne i sig. På Storvildtjægerens Bar havde hun mødt Bobby; hun var på vej ind i en stime af øretæver, da hun manglede kongens mønt til at betale for alle

sine drinks, men Bobby havde, som den gentlehund han nu var, reddet hendes ære.

Snowball havde næsten givet op overfor den store børste af en bartender, men Bobby havde bidt sig vej gennem den løsslupne forsamling og nåede frem til hende, inden det gik rigtig galt. Hun var helt udmattet, og han havde båret hende hjem gennem snedriverne, til de kom i sikkerhed i hans gule hundehus ved havnen. Det var helt fint med Snowball, for byens natteliv var ærlig talt begyndt at kede hende lidt.

Men selv om der var trygt hos Bobby, så var der dog ikke mindre kedeligt. Snowball lå bare i det trange hundehus og sukede, mens hun ventede på foråret, hvor krydstogtskibene igen begyndte at sejle. De måtte kunne bringe hende væk herfra. Bobby forsøgte af alle kræfter at muntre hende op, sørgede for hun fik en fin hundekurv at ligge i og kom med små gaver: lækre tørfisk og dampende varm mattak, hud og spæk fra narhvalen, som ellers blev regnet for en delikatesse på disse kanter. Men om hun ville spise det! Bobby måtte med sine stærke, hvide tænder flænse fiskene op, tage alle benene ud og derefter koge dem, før Snowball så meget som ville røre ved dem. Det varme spæk fik hende næsten til at kaste op, så Bobby måtte skynde sig at flytte det fra hendes smukke øjne.

Godt nok var Bobby stærk, men han var ikke særlig klog. Han gik og ventede på den dag, hvor han turde fri til Snowball, for han var virkelig blevet forelsket i hende. Han gennemgik alle sine hundekunster for at fange hendes bortvendte opmærksomhed, men lige lidt hjalp det. Når han prøvede at komme ind i hundehuset til hende, puffede hun ham væk, og det kunne Bobby ikke forstå. Han var en flot bullterrier og havde indtil flere markante ar, der var synlige i den ellers så tætte pels. Det plejede at virke på damerne, men ikke i dette tilfælde, og Bobby anede ikke sine levende råd.

Men sådan levede Snowball og Bobby altså i mange måneder, med Snowball der lod sig varte op og Bobby i sneen ude foran hundehuset. Snowball lå blot længselsfuldt sukkende og ventede på foråret, mens Bobby blev mere og mere ude af sig selv. Hvordan det var endt, hvis ikke King en dag var ankommet, er ikke rart at vide.

Men King kom til byen, og fra den dag af blev alt helt anderledes. King var hunden med missionen, men han havde brug for hjælp. En leverance skulle bringes ud over Indlandsisen med slæde, og det kunne kun gå for langsomt. Hvis King havde været en større hund, så havde han trukket slæden selv, så vigtig og hemmelig var ekspeditionen. Men King var ikke særlig stor, det bliver Jack Russell-terriere som regel ikke, men han var klog og også temmelig snu. Det, King havde brug for, var en stor og stærk hund, der kunne kæmpe, når det gjaldt. Alene ville han ikke have en chance for at forsvare leverancen.

King havde fået strenge ordrer på at holde de lokale slædehunde udenfor ekspeditionen. Han regnede nu heller ikke med, at man for alvor kunne stole på et par hundesultne slædehunde, dér ude midt på Indlandsisen. Han skulle bruge en hunderace, der var til at stole på, og som var villig til at tage med på så farefuld en ekspedition. Slædehundene sad på hele branchen, og kun dén race var tilladt nord for Polarcirklen. Alle andre hunderacer blev skudt, hvis de trådte ind i slædehundenes distrikt.

Bobbys navn var kommet op, da han, uden at afsløre formålet med ekspeditionen, havde spurgt sig for blandt fiskerne, som en hund man virkelig kunne stole på. Bobby havde haft mange jobs for dem, og de brugte ham tit, når kranen var gået i stykker til at trække de tunge net op på kajen, eller når der skulle tales et alvorsord med dem, som havde haft

fingrene alt for langt nede i rejekasserne. Nej, Bobby var bestemt ikke bange for at få snavs i pelsen, og han var modig og stærk, lige den hund, som King ledte efter.

Selv om Bobby var en bullterrier, havde han boet her i byen i mange år. De lokale slædehunde havde ikke meget tilovers for Bobby, bullterrier og et fremmedelement, som han jo var, men de respekterede ham dog alligevel for hans kolossale styrke, og han var tålt, fordi han tog de beskidte jobs, som de ellers ikke selv ville røre med en pote.

Med sin hvide pels, som nemt kunne skjule sig i sneen, var han en oplagt kandidat til jobbet. Spørgsmålet var så bare, om han ville have det? Fiskerne kunne fortælle, at det var et stykke tid siden, de sidst havde set noget til ham, at han havde fået sig en lille kæreste og ikke var til at drive ud af døren derhjemme. Hun skulle vist nok være så dejlig, at Bobby var bange for, at hun ville forsvinde i det sekund, han vendte ryggen til hende.

De spåede ikke King mange chancer for at få Bobby lokket med, men hvis han ville prøve, så kunne han finde hundehuset på østsiden af byen, mellem havnen og fjeldet. Det var gult og kunne kendes på, at dens ejer boede udenfor, selv i snestorm. Og så grinte alle fiskerne, da de sagde det.

King syntes ikke, det lød helt godt med en hanhund, der havde tilladt sig selv at komme så meget under tøflen, men han mente nu nok, at han havde et par rigtig gode bud i posen på, hvorfor Bobby skulle tage med. F.eks. chancen for at møde den, der skulle modtage leverancen. Det var en, som alle gerne ville holde sig gode venner med, især børn og hunde, der ønskede sig noget godt under træet.

2. DECEMBER

Bobby var ved at skovle sne udenfor sit gule hundehus, da King kom forbi næste dag. Det havde taget lidt tid at finde stedet, der var åbenbart mange hunde, der sov ude i sneen, forstå det hvem der kunne!

Af en rimelig dum bullterrier at være havde Bobby dog alligevel fundet ud af at tilpasse sin påklædning til klimaet og til sit liv som udeboende og var iført en sort strikhue og moonboots. Han så barsk ud, med flere gamle flænger i den hvide pels, og da King åbenbart lige kom lidt for tæt på matriklen, gav han sig til at knurre. Ikke en uvenlig knurren, bare en markering af, at hvis King nærmede sig hans hus og den dame, der boede i det, så skulle han personligt sørge for, at King kom til at tilbringe resten af sit liv i lidt flere stykker end det ene, han var kommet til verden i.

– Er det dig, der er Bobby?

Bobby nikkede. Igen, det var ikke et uvenligt nik, men heller ikke et nik, der sagde: Kom lige indenfor og værsgo, tag for dig af mine tørfisk og glo på min dame. Det var bare et nik, men King lod sig nu ikke skræmme, og han havde brug for at vinde Bobby over på sin side. Forsigtigt og venligt måtte være den rigtige fremgangsmåde.

– Jeg har den her leverance, der skal frem, og det helst i går. Jeg har hørt, at du er den rigtige hund til jobbet. Der bliver en del is og slæde involveret, er du interesseret? gøede King hen over det hvide hegn, som Bobby havde sat op rundt om huset lige for nylig.

– Nej tak, jeg har ikke tid.

Bobby gav sig til at skovle videre, og for hans vedkommende var den snak så forbi. I det samme kiggede Snowball forsigtigt ud af døråbningen og hilste afmålt på King. Hun havde overhørt en del af samtalen inde fra sin lune hundekurv, ikke at indholdet af den for alvor interesserede hende, men så skete der da noget. Bobby skulede til King for at se, om han gloede på hende.

– Hvad var det, du sagde, du skulle? spurgte hun King, mens hun overhørte Bobbys tiltagende knurren. Der var nu ikke noget at være bange for, King var alt for lille en hund til Snowballs smag.

– Det er desværre tophemmeligt.

– Nå, nå! Hvis det skal være på den måde. Snowball så meget fornærmet ud. King ignorerede hende og vendte sig mod Bobby:

– Er du sikker? spurgte han Bobby. – Der er ellers en god betaling, når leverancen er nået frem til bestemmelsesstedet.

Bobby rystede bare på hovedet.

– Du må finde en anden. Du ved, damen... jeg kan ikke rigtig tage hjemmefra lige nu. Han skævede nervøst hen mod Snowball, der endelig var kommet helt ud af hundehuset og nu vendte sig mod de to andre med et stort smil.

– Tænker du på mig? Hvor er du sød, Bobby! kvindrede hun. – Jeg synes nu bare, du skal

sige ja til det job, det kunne også være godt for dig at komme lidt ud blandt andre hunde.
– Nej, jeg skal ingen steder. Der er også så meget, der skal laves her. Og du... kan jo ikke være alene hjemme så længe.

– Nå, er det bare det, det handler om? Jamen, jeg vil da gerne med, sagde Snowball, hvilket fik King til at ryste på hovedet. Men Snowball havde bestemt sig, alt var bedre end denne her kedelige by, og der var stadig lang tid til foråret. Et lille eventyr ville være godt, og måske bød der sig også en mulighed for at komme væk fra øen. Ellers ville hun bare sidde fast her hele den mørke vinter, kun med kedelige Bobby som selskab.

– Vil du det? spurgte Bobby overrasket.

Nu var det Kings tur til at stejle.

– Det kan der ikke blive tale om! Det bliver en hård tur, det er ikke noget for tæver.

– Hallo, man skal altså ikke skure hunden på hårene, protesterede Snowball, men Bobby afbrød hende:

– Hvis du vil have mig til at trække den slæde, så kommer hun med. Ellers bliver der ikke noget af det. Jeg skal nok sørge for hende.

King protesterede, ekspeditionen hastede, og der var ikke tid til at vente på hunde, der ikke kunne følge med. Men Bobby vidste godt, at han havde vundet, og det på mere end én måde. Hvis han kunne få Snowball væk fra byen, hvis han kunne få lov til at vise hende, hvor stor og modig en hund han var, så ville hun helt sikkert gifte sig med ham. King skulle han nok holde væk fra fadet. Nej, giv mig en isbjørn og en mørk nat med snestorm, og jeg skal få hende til at glemme, at der findes andre hunde end mig!

Ja, sådan tænkte Bobby. At tænke var som sagt ikke hans spidskompetence. Bobby var bare stærk. Han så ikke det beregnende glimt i Snowballs øjne, men det gjorde King til gengæld. Han var ikke sikker på, hvorfor Snowball så gerne ville med, om det bare var pengene, men det ville være en dårlig ide at sige ja. Hun var ikke gjort af det stof, der skulle til for at kunne klare sig ude på Indlandsisen. Han vidste til gengæld, at hvis ekspeditionen ikke nåede frem, så blev det ikke jul i år, og det fik ham til at træffe den beslutning, han nu meddelte de to andre:

– Okay, du kan tage hende med på slæb, men hun skal i forklædning. Det går lige med dig, for du er hvid og falder i ét med sneen. Og så vil jeg ikke høre et bjæf fra hende, når det bliver hårdt. Forstået?

Bobby nikkede.

– Ja. Chef, tilføjede han.

King vidste, at han havde fundet den rigtige hund til jobbet. Han kunne dog godt være mere bekymret over, at de også skulle have selskab af Snowball. Han håbede, at hun hurtigt ville give op, så de kunne slippe af med hende. Alene den tid det tog hende at gøre sig klar! Bobby havde bare grebet en stang tørfisk, som han havde fået lov til at putte i Kings rygsæk, og så havde han trukket strikhuen ekstra godt ned om ørerne, nu var han klar.

Men Bobby og King måtte vente længe ude foran, inden Snowball endelig trådte ud af hundehuset, nu i den hvideste minkpels med tilhørende hue og et par hundedyre, højhælede støvler – hun vidste nemlig godt, hvordan man var smart klædt på. King bjæffede fortørnet, mens Bobby lod til at være fuldstændig opslugt af det fantastiske syn. Aldrig havde han været mere forelsket i sin lille Snowball.

Snowball selv kunne derimod ikke holde op med at snuse rundt i luften. Det var en

velkendt duft, duften af penge, men hun kunne ikke finde ud af, hvor den kom fra. Hun kiggede forvirret frem og tilbage mellem sine egne støvler og de to andre. Til sidst rystede hun på sit kønne hoved, og gav sig til at spænde sin Gucci-taske på ryggen. King kaldte, nu måtte de se at komme af sted, ekspeditionen kunne ikke længere udsættes. Han satte i gang, og Bobby gav sig til at løbe ved siden af ham. Snowball kom trippende bagefter i sine høje hæle, der lavede fine spor i sneen.

Hun havde udviklet en helt særlig gangart, som kun de fineste hunde mestrede. Den var specielt effektiv til at færdes i sne, og Snowball var blevet en rigtig god hund til den. Hun løftede først den ene pote, rystede den fri for sne og satte den ned igen lidt længere fremme, inden hun tog næste skridt på samme måde. Det ville blive en lang tur!

3. DECEMBER

En lille, rød propelflyver lettede fra lufthavnen og satte kursen nordpå. Indenfor sad tre, små hunde og så, hvordan byen langsomt forsvandt under dem. Nøj, hvor det gik! Op over sne og fjelde i en svimlende fart. Snowball hvinede af fryd, og King, der ellers altid gerne ville give indtryk af at være en temmelig sej hund, måtte tage sig selv i at have lyst til at give hals. Han fik dog hurtigt andet at tænke på: Bobby måtte holdes tilbage i forsøget på at åbne vinduet, så han kunne hænge med hovedet ud og lade tungen blafre i vinden.

– Hvis du havde gjort det, så var den blafret af, vi flyver simpelthen for hurtigt, råbte King gennem larmen fra propellerne, for Bobby så ud som om, ideen ikke var helt slået ud af hovedet på ham. Han kunne slet ikke sidde stille, og hans hale logrede så vildt, at kort og kompas og hvad der ellers lå, fløj i alle retninger.

– Bobby, på plads! gøede King, og Bobby, der altid adlød en ordre, måtte pænt sætte sig ned ved siden af chefen. Fra tid til anden skævede han længselsfuldt mod vinduet, der dog fik lov at forblive lukket.

Han gav sig i stedet til at pibe så ynkeligt, at piloten til sidst forbarmede sig over ham. Han fik tilladelse til at sidde helt oppe foran og se ud på det hele – mod at love, at han ville sætte sig på sin hale, så den ikke kom til at baske til nogen knapper. King gik hen og tjekkede de to store trækasser, som fyldte det meste af kabinen. De havde læsset dem om morgenen sammen med en middelstor hundeslæde. King havde ikke fortalt, hvad der var i kasserne, og ingen havde spurgt. Bobby, fordi dét at vide, hvad kasserne indeholdt, ikke var en del af hans opgave med at bringe dem frem, og Snowball fordi hun var fuldstændig ligeglad.

De fløj længe, hen over det store, hvide landskab der bare strakte sig i alle retninger. Bobby var stadig lige entusiastisk, selv om det dog lykkedes ham at holde sig i ro ude i cockpittet, men Snowball var faldet hen i en let døs og drømte åbenbart om noget, der duftede godt. Snuden kørte rundt og rundt, mens hun hev efter vejret.

King gik hen og puffede til hende, til hun fortunlet satte sig op. Han gjorde derefter tegn til en skuffet Bobby om, at de nu skulle bytte plads. Omme på forsædet fik King lov til at låne pilotens headsæt. Han begyndte at snakke ned i mikrofonen, men Bobby skulle lige have lidt hjælp med at få sin sikkerhedssele på, der er jo ret mange veje, sådan en kan vende. King begyndte at tale igen:

– Vores endemål er indtil videre så hemmeligt, at ikke engang jeg ved, hvor vi skal hen, men der skulle gerne ligge en besked med det præcise bestemmelsessted, når vi engang lander, startede King.

Snowball skulle først lige gabe propperne ud af ørerne, så hun havde kun fået den sidste halvdel af beskeden med. Men det så nu stadig ikke ud som om, hun lyttede. Tværtimod sad hun bare og stirrede koncentreret på piloten, det var nærmest som om, hun prøvede at hypnotisere ham til at flyve et andet sted hen.

Bobby havde til gengæld rettet sin fulde opmærksomhed mod Kings ord, men det der stod tilbage, da King holdt op med at tale, var: Jeg siger det, når jeg ved, hvor vi skal hen. Det var også alt, hvad Bobby havde brug for at vide. Bobby var slet ikke så dum, han var faktisk rigtig god til at adlyde ordrer, og også til ikke at tænke på noget, når der ikke var noget at tænke på. Når først der blev givet en kommando, kunne man være sikker på, at Bobby nok skulle udføre den, men indtil da så var han, med et pænt udtryk, på standby.

King pegede ud i horisonten mod en kæmpe stor ø, der netop kunne anes i tussmørket. Selv om det var midt på dagen, var solen allerede på vej ned.

– Vi bliver sat af i Diskobugten, og så skal vi have kasserne frem til...

– Skal vi til Discobugten? afbrød Snowball. – Hvorfor har du ikke sagt det noget før? Jeg er så klar! hujede hun.

Snowball var pludselig vågnet op og gav sig straks til at rode rundt i Gucci-tasken. Det her var lige den lejlighed, hun havde ventet på, og i tankerne allerede ude og feste i Grønlands svar på Sunny Beach gav hun sig til at lægge mascara på. Det var lidt svært i flyveren, med den stærke vind, der kastede dem hid og did, men Snowball havde nu prøvet det, der var værre. Garderoben på Kakadu Bar kunne være et mareridt i myldretiden, men det var en helt anden historie.

Da de landede, var det allerede blevet helt mørkt igen. De tre hunde steg ud af flyet og blev stående der i det svage lys på landingsbanen. Der var ligesom ikke så meget andet at gøre. Det kunne godt se ud som om, King ikke lige havde forudset, at der ville ske sådan noget som det her, altså ingenting. Hovedkontoret havde lovet, at der ville vente en agent på ham i lufthavnen, som kunne give ham de næste instrukser. Han trippede lidt rundt, men der kom ikke nogen. Ud over de mørke, tomme lufthavnsbygninger var der bare ingenting.

Flyveren lettede igen, lige så snart slæden og trækasserne var blevet sat af, og forsvandt med en svag brummen samme vej, som de lige var kommet. Da den var væk, var der helt stille, alt, alt for stille.

King sonderede terrænet. I sneen omkring dem var der spor efter mange, mange poter, og de blev ved lige så langt ud mod mørket, som lysene omkring landingsbanen kunne række.

– Gad vide, hvad der er sket her? spurgte King, mest til sig selv.

Et skrækindjagende hyl flængede stilheden, og de tre hunde fór sammen. Selv store, stærke Bobby blev ret forskrækket, da endnu et hyl fulgte det første og så endnu et og endnu et, indtil et helt kor havde samlet sig. Og lyden kom stadig nærmere.

De tre hunde stod som naglet fast til stedet, mens hylene og den voldsomme glammen blev højere og højere. Jorden begyndte at gyngede under dem. Hvad det end var, der var på vej imod dem, så var der meget af det.

King vågnede endelig op til dåd:

– Hurtigt, vi må væk, skreg han og smed slædens skagler hen over Bobbys skuldre. Uden kasserne var der ingen ekspedition. – Sæt i gang!

Bobby løb hurtigt af sted, det var ingen sag for ham at trække den tunge slæde. Snowball stod stadig tilbage i sneen, og King gav hende et ordentligt puf.

– Hvad venter du på, kom nu!

– Jamen, jeg troede, vi skulle i byen og have det sjovt, jamrede hun med skuffelsen lysende ud af sig.

– Hvad mener du, der er ikke et eneste discotek her.

– Hva', galpede Snowball, så munden stod helt åben, hvilket bestemt ikke klædte hende.

– Du hørte mig godt, løb nu for pokker!

Han ventede ikke for at se, om hun rent faktisk flyttede sig, men sprang selv af sted. Bobby var langt nede ad vejen med slæden hoppende efter sig. I det fjerne anedes lysene fra byen, og King løb alt, hvad remmer og tøj kunne holde. Øvre i den anden ende af landingsbanen halede en stor, sort og brølende skygge hurtigt ind på Snowball, som endelig fik fart på, og løb så hurtigt hun kunne i sine højhælede støvler.

De spænedes af sted ned ad vejen, og King så pludselig, hvordan lysene fra en stor bygning ramte Bobbys hvide pels, som nu skinnede blankt af sved.

– Løb ind i hotellet! skreg King, og Bobby ændrede kurs mod den fuldt oplyste hoveddør.

King vendte sig om for at se, hvor langt Snowball var kommet. Hun klarede den nu meget godt, det var ikke alle hunde, der kunne løbe med den fart i så høje hæle. King skyndte sig op ad trappen til døren og gav sig til at kradse på den, imens han hele tiden drejede hovedet for at se, hvor langt den hastigt voksende og nu meget store og hoppende skygge var kommet.

Til sidst blev døren åbnet, og King sprang ind, godt nok under store protester fra den hotelejer, der nu stod i døren med en lommelygte i hånden. Det samme gjorde Snowball, der også var nået frem, mens Bobby var strandet nedenfor trappen, uden at kunne komme fri af slædens skagler.

– Hold døren! skreg King til Snowball og kastede sig ned mod Bobby.

Skyggen var i lyset fra hotellet nu blevet til et stort og frådende kobbelt af slædehunde, og de var bestemt ikke kommet for at danse. Der var sylespidse tænder over det hele, glammen og lange kløer, der kun var ude efter dem.

King tog en hurtig beslutning:

– Bobby, træk på 3! 1-2-3, hiv!

King løftede af alle kræfter op i slæden, og i forening med Bobbys kolossale styrke, lykkedes det dem at få slæden i bevægelse. Den røg som en raket op ad den isede trappe og helt ind receptionen. Bobby var ved at skride i svinget, men heldigvis blev slæden standset af den sælskinsbeklædte skranke, hvilket var ret heldigt, da den ellers var fortsat lige ind i det store juletræ, der stod smukt pyntet med snekugler og grønlandske flag.

King løb hen til døren, hvor hotelejeren stadig stod og gloede på hunde og slæder, der kom farende forbi og især nu på det rasende kobbelt, der allerede var halvvejs oppe ad trappen. King spurtede frem og nappede ham i anklerne og bjæffede, at han skulle se at få lukket den dør, hvis han havde sit liv kært.

Døren blev smækket i, og det var ikke et øjeblik for tidligt, sekundet efter bragede den første hund ind i den.

Hotelejeren stod stadig og troede ikke sine egne øjne. Han åbnede munden for at prøve at sige noget, men ordene blev siddende.

– Ingen spørgsmål, sagde King kort og stak ham et stort bundt sedler, – giv os bare et værelse og sæt kasserne dér på køl. Vi er væk igen i morgen.

MEDISTER-EKSPEDITIONEN

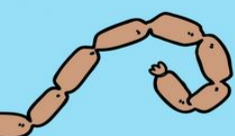

Tre, modige hunde er ude på en vigtig mission: to kasser af Svend Åges den bedste medister skal leveres inden jul. Tag med på eventyr med den kønne puddel Snowball, der egentlig var på vej til Paris, den stærke, men ikke så kloge bull-terrier Bobby og King, en lille hund med en løves hjerte.

Undervejs møder hundene mange farer, mens de bliver jagtet af bisserne fra De Grønlandske Slædehundes Fagforening. Men medisteren skal frem til den hemmelige modtager, ellers bliver det ikke jul i år!

Medister-ekspeditionen er et juleeventyr i 24 afsnit for de større børn. Bogen kan bruges til hyggelig højtlesning i julemåneden, i klassen eller hjemme i sofaen.

PRETTY PAGE

